

pozitivno sled. Zvonovi velikonočnega jutra, ki so vabili k velikonočnem zajtrku so nas med seboj povezali. Pred dnevi je po medijih zaokrožila karikatura pogovora Boga s hudičem: »Si videl, kako mi je uspelo izprazniti vse cerkve?« Božji odgovor pa se je glasil: »Ne vidiš, koliko družinskih občestev je postalo Cerkev?«

Pred Gospoda še posebej prinašam družine, ki se morate v času karantene posloviti od svojih najdražjih s pogrebom po določilih izolacije. Že pred smrtjo, je bilo v večini primerov onemogočeno, da bi se domači poslovili. Čutim, da ostaja bolečina v teh razmerah intenzivnejša in proces žalovanja, ker ni socialnega stika, bo zato še daljši.

V teh dneh o pandemiji slišimo veliko negativnega, je pa v vsem tem tudi mnogo pozitivnega. Odvisno je od tega iz katerega zornega kota pogledamo na situacijo, v kateri smo se znašli. Občudujem starše, ki so v tem času prevzeli vlogo učitelja in so se v njej dobro znašli. V Cerkvi tudi vseskozi govorimo, da so starši prvi veroučitelji. V tem času nekateri povedo, da sedaj to nalogo doživljajo čisto drugače. Za slovenski prostor je bil v minulem tednu močno odmeven pogreb upokojenega nadškofa msgr. Alojza Urana. Zelo se nas je dotaknila izpraznjena ljubljanska stolnica v času pogreba in sama vsebina slovesa. Izjemno veliko ljudi je izrazilo, kako so sodelovali pri TV ekranih, molili in tudi jokali.

Pogosto slišim izrečeno napoved, da nič več ne bo tako, kot je bilo. Še posebej me takšne trditve spravljajo v zadrego. Gotovo bi nanje najbolj pravilno odgovoril z mislijo **kakor za koga**. Podobno misel izrazijo ljudje, ki se borijo za svoje zdravje s katero od oblik karcinoma. Večina jih pravi, da na svoje življenje, odnose z ljudmi, vrednostno lestvico prioriteto po prestani bolezni, gledajo z drugega zornega kota. Spet drugi naredijo vse, da čim prej pozabijo in zaživijo »po starem«.

RM

Maše v prihodnjem tednu 2. VELIKONOČNA NEDELJA, 19.4. živi in + farani + Rozalija KNEZ in iz družine ULAGA + Martin MLAKAR, obl., rodbina KOLAR, Ludvik in Vida AŠKERC + Ivan KRAJNC in zahvala za 80 let življenja
PONEDELJEK, 20.4., sv. Teotim, misijonar, škof zahvala in priprošnja za božje varstvo živi in + BELEJ, DEŽELAK, VODIŠEK + Magdalena ŠKORJA - zadušnica
TOREK, 21.4., sv. Anzelm, škof, cerkv. uč. + Marjan, 1. obl., in Angela DEGEN + Alojz in Terezija ULAGA zahvala za zdravje in vse uslišane prošnje
SREDA, 22.4., sv. Leonid, mučenec + Karel in Jožefa PUŠNIK + Jože HRASTNIK (Kusov Pepi), zadušnica + Gašper SMRKOLJ
ČETRTEK, 23.4., sv. Jurij, mučenec + Marija, obl., mož Jože TERŠEK in sorodniki v dober namen + Frančiška NOVAK
PETEK, 24.4., sv. Marija Klopajeva, svetopis. ž. + Majda HRASTNIK in Ivan + Franc, staši in rodbina DEŽAN + Jurij in Engelberta OJSTERŠEK
SOBOTA, 25.4., sv. Marko, evangelist v zahvalo + Peter Pavel in družina KOŠEC + Jože TUŠEK
3. VELIKONOČNA NEDELJA, 26.4. živi in + farani + Slavica BEZGOVŠEK + Vinko, 4. obl., Jože ŽELEZNIK in rodbina JUTERŠEK

MARTINOVA LILIJA

19. april 2020, leto 12, št.:16



K nebeškemu Očetu je odšel msgr. Alojz Uran, upokojeni ljubljanski nadškof.

Zaradi izrednih razmer ob izbruhu epidemije je bil pogreb v ožjem družinskem krogu v ljubljanski stolnici. Ko bo nevarnost virusa minila, pa bo zanj opravljena slovesna maša zadušnica v ljubljanski stolnici.

Prva nedelja po veliki noči je **bela nedelja** (*lat. Dominica in albis*). Ime izvira iz »starokrščanskih časov, ko so novokrščenci, ki so prejeli zakrament sv. krsta med velikonočno vigilijo, ves teden po veliki noči prihajali k bogoslužju v belih oblačilih. Uporaba belih oblačil, ki so znamenje čistosti, je izpričana od 4. stoletja, poseben pomen pa so dobila v 17. stoletju, ko so jezuiti na nedeljo po veliki noči uvedli skupinsko prvo obhajilo. Bela barva ima v bogoslužju močen simboličen pomen; je seštevsek vseh barv mavrice, polnost nerazlomljene svetlobe, izraža začetek in konec, polnost in praznino.« (<https://katoliska-cerkev.si/bela-nedelja-nedelja-bozjega-usmiljenja>)

V slovenskem prostoru je še vedno navada, da na ta dan botri nosijo pisanko svojim krščencem in bir-mancem, ko jih le-ti povabijo na kosilo, kjer so med drugim tudi jedi iz velikonočnega žegna. V svetu, kjer so dobrine neenakomerno razporejene in se, kljub vsemu tehnološkemu napredku, soočamo z lakoto, botrstvo seže tudi izven tradicionalnih ok-virjev; tako da poteši, ne samo duhovno, ampak tudi fizično lakoto. (PK)

Matere črne celine dajo možnost otroku, da za-diha zrak, a najbolj žalostno je dejstvo, da je mati podhranjena in nima mleka, da bi lahko dojila in preživela otroka. Težko se nama zdi, da dojenček umre materi v naročju zaradi posledic podhranjen-osti. Tako sva se pred več kot 15-imi leti odločila, da **pomagava lačnim otrokom v misijonu**. Ne gre za tisoče ali milijone evrov, gre za drobiž, za pest kuhanega riža, ki ni le lep zveneča prisposoba, ampak realna kategorija, ki vsebuje prepotrebne kalorije za ohranjanje fizične moči in delovanje os-novnih telesnih procesov. Pomeni občutek varnosti vsaj za nekaj ur in upanje na boljši jutri. K temu dejanju, s katerim prispevava zrno, k pogači (zrno na zrno pogača) naju je spodbudil laični misijonar, ki se je oglasil pri nas doma. Pogovor je nanese-

na njegovo misijo v Angoli in na zbiranje material-nih donacij za misijon. Na to sva se odzvala in čez dva meseca se je pri nas doma oglasila misijonarka Zvonka Mikec, takrat misijonarka v Angoli sedaj v Mozambiku, in naju še dodatno spodbudila.

Pred leti pa sva se odločila za **botrstvo**, to je konkretna pomoč določenemu otroku za šolanje, obleko, hrano in bivanje v internatu. To so otroci staršev, ki so umrli za aidsom ali mater samohranilk ipd. Imava jih rada in jim želiva, da bi se naučili osnovnih življenjskih veščin in živeli boljše življenje. Občutek, da pomagaš nekomu, ki je zares potreben pomoči, je enkraten, še posebno, ko se odzove na to in si deležen njegove hvaležnosti.

Občudujeva misijonarje in njihovo poslanstvo, to so najbolj plemeniti ljudje na zemlji, vredni največjega spoštovanja; njihovo razdajanje in inteligenca presega človeško naravo. Zato jih moramo s hvaležnostjo pod-pirati, moliti zanje, ker brez tega, bistveno težje izpelje-jo svoje poslanstvo. (Peter in Stanka)

Se je res zatresel in ustavil svet?

Ker v cerkvah še ne moremo imeti bogoslužja, v njej zdaj sam preživim več časa kot poprej. Tudi pisanja teh misli sem se lotil v svetišču. Izkustvo, da nekaj izrazim v sozvočju in na kraju, kjer obhajam sveto evharistijo, me navdaja z zbranostjo in čutim privi-legij bližine Njega. Čutim in vem, da je to kraj, po katerem bralci Martinove lilije hrepenite in si zelo želite, da ga boste znova lahko obiskali.

Ukrepe, ki smo jih sprejemali na Slovenski škofovski konferenci glede zapiranja cerkva za občestva, sem najprej sam doživljal kot šok in veliko negotovost. To je bilo v začetku marca in kmalu se je izkazalo, da bo tako tudi za velikonočne praznike. Kako sa-moumevno se nam je zdelo, da smemo v cerkev. Minuli petek, ko sem bil v svetišču, v imenu ene iz med skupin za čiščenje in krašenje, ki se vsak me-sec menjate, pa sem še posebej tudi jaz začutil ve-liko hvaležnost za to delo, ki ga opravljate iz tedna

v teden, kljub temu, da se vsak mesec zahvalim za opravljeno delo in napovem novo skupino. Tokrat svetišče ni potrebovalo veliko čiščenja, saj smo v njem zgolj mašniki, a vseeno se nabere. Sem pa ob samem delu čutil veliko Božjo bližino, s tem pa tudi veliko hvaležnost, veselje in radost ob samem delu. To izkustvo zelo pomirja, saj v tej tišini svetišča tudi jaz slišim Jezusov pozdrav prestrašenim učencem, zaklenjenim v dvorani zad-nje večerje: »Mir vam bodi!«

Misli in spoznanja, ki me prešinjajo o času, v kat-erem smo se znašli, gredo v smeri **krhkosti sveta in svetovnih velesil**. Svet lahko s tečajev navidezne mogočnosti vrže mikroskopsko majhna stvar. Kre-pi me spoznanje, da je med ljudmi prisotna **skrb za bližnje**, sočutje do ljudi, ki jih je v času pandemi-je zadela takšna ali drugačna preizkušnja. Veliko spoštovanje čutim še posebej do tistih, ki delate v zdravstvu. Ni samo moj občutek novih relacij, ki v vsakdanjik prinašajo »novo pomlad odnosov«. Ljudje smo socialna bitja. Ko so odsvetovani, omejeni ali zaradi prepovedi onemogočeni social-ni stiki, začutimo močnejšo potrebo po bližini.

V medijih zaznavam porast konfliktov med ljud-mi. Gotovo so v glavnem že od prej, a ljudje jih mašimo na različne načine. V tem času so dobili le še močnejši naboj in so se razbohotili v raznih oblikah.

Najbolj sem vesel skrbi duhovnikov za svoja občestva. Veliko, predvsem mlajših duhovnikov in drugih večjih sodobne tehnologije, se vestno tru-di, da pripravljajo vsakodnevna bogoslužja in jih predvajajo preko Facebooka, Youtuba, raznih TV prenosov... Pri nas v Laškem sem zelo hvaležen župniku Klemnu za ta vsakodnevni prispevek. Mnogi, ki niso bili prej redni obiskovalci svetih maš, pripovedujejo o vsakodnevni prisotnosti pri bogoslužju v svojih domovih. Letošnji blagoslov jedil od doma na veliko soboto je pustil močno